

[Statsministeren.]

i hvert fald kunne dy sig for at gentage amts-, stifts- og folketidendernes påstande om, at regeringen med dette forslag tilsigter en „socialisering“ af mejerierne m. v. Det var derfor kedeligt, at det ærede medlem hr. Erik Briksen ikke gav nogen begrundelse for, at rigsdagsvenstre i denne sag går imod andelsbevægelsen, imod formanden for mejeriernes fællesorganisation, hr. Overgaard, og den forhenværende præsident for landbrugsrådet, hr. landstingsmand Hauch. Har socialistforskrækkelsen da virkelig fået så stærkt tag i venstres gruppe, at selv Hauch og Overgaard nu regnes for en slags jyske Don-kosakker? Eller anderledes formuleret: Sættes partitaktiske hensyn i den grad over saglige synspunkter, at det slet ikke er muligt at få en fornuftig begrundelse for rigsdagsvenstres besynderlige holdning i denne sag? Jeg vil gerne spørge, om man egentlig har gennemtænkt dette spørgsmål, før man udtalte sig? Forslaget går ud på, at der anvendes indtil 100 mill. kr. til formål, som kun kan være til gavn for vort produktionsapparat, og således som forslaget er udformet, er det åbenbart, at beløbet ikke engang vil blive anvendt indenfor et enkelt år. Hvorledes skulle dette kunne betyde inflation samtidig med, at der igennem Marshallhjælpen opsuges i hundredvis af millioner, så store beløb, at det har været nødvendigt og fortsat vil være nødvendigt at lempe kassebindingsreglerne? Er det så vanskeligt at forstå, at den regulering af pengemængden, som er det egentlige indhold i enhver penge- og finanspolitik, må tage hensyn til alle de forhold, som påvirker pengemængden.

Fra konservativ side følger man alle udbetalingerne fra det offentlige og beskylder regeringen for inflation, hver gang en forøgelse af pengemængden finder sted, men man ser helt bort fra den samtidige opsigning, særlig gennem Marshallhjælp og overskud på de offentlige budgetter.

Nej, jeg forstår, at det jo heller ikke er en saglig diskussion af disse problemer, som interesserer det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Han prøver blot ustandselig at råbe inflation efter regeringen og håber vel herigennem at lægge et tågeslør over den økonomiske politik, som man ønsker fra konservativ side. Man vil ikke inflation, siger

man, og det vil vi heller ikke, men vi vil heller ikke deflation, og det ville en fortsat stramning af pengepolitikken have ført til.

Regeringen vil ikke acceptere den konservative linie, der går ud på at tilvejebringe såkaldt fuld økonomisk frihed herhjemme på bekostning af et stort antal arbejdsløse.

Vi vil ikke være med til ensidigt at lade den vanskeligt stillede del af befolkningen og de økonomisk svagest udrustede bære byrderne.

Det er jo klart og tydeligt sagt i trontalen, at en sådan politik vil regeringen ikke føre, og dette standpunkt agter vi at stå fast på.

Den store og brede mellemstand, som det ærede medlem, hr. Ole Bjørn Kraft så veltalende tager i forsvar, skal også vide dette. En konservativ politik, der ved høj rentestandser genopbygningen og skaber arbejdsløshed, vil ramme mellemstanden meget hårdt. Mon ikke alle handlende i dette land ved, at den første betingelse for at få forretningen til at gå rundt er, at kunderne — og deres store flertal er det brede arbejdende folk — har god beskæftigelse, har penge mellem hænderne.

Jeg må måske minde om, at det jo ikke er altid, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft begrænser sig til at varetage mellemstandens interesser. Da forslaget om skattelempelser blev behandlet her i tinget i foråret, havde regeringen ikke til hensigt at gennemføre nogen lempelse for de største indtægter, hvorimod de konservative var kraftigt medvirkende til, at en sådan lempelse blev gennemført i det endelige forslag.

Der er ingen logik i den konservative politik. Hele partiets holdning til krone-spørgsmålet er agitatorisk bestemt. Om søndagen angriber man os for de prisstigninger, der er en følge af den uundgåelige devaluering, om onsdagen, fordi vi udsteder prisstop for at hindre prisstigninger. Kan nogen se logikken heri?

Og nu vil de yderligere give prisstigningerne frit løb ved at hæve tilskudsordninger og svække priskontrollen. Det er det, de konservative kalder „mellemstandspolitik“! Jeg tør nok sige, at den mand, der har trukket denne økonomiske linie, har gjort det med et „pengesikkert“ smil.

Flere af de ærede ordførere har været inde på mulighederne for besparelser på statsbudgettet. Vi erkender fuldt og helt,